

Czas nas uczy pogody – Grażyna Łobaszewska

Widziałam wiatr o siwych włosach,
Roznosił spokój wśród pól.
W ciepłe babie lato kości grzał.
A innym razem lasy kosił,
Spadał ostrzem z gór.
Młody był, Bogiem był i gnał wolny tak.

Wiele dni, wiele lat, czas nas uczy pogody,
Zapłacze drogi, pomyli prawdy,
Nim zboże oddzieli od trawy.
Bronisz się, siejesz wiatr, myślisz jestem tak młody,
Czas nas uczy pogody,
Tak od lat, tak od lat.

Ilu ludzi czas wyleczył z ran,
Zamienił w spokój burze krwi,
Pewnie kiedyś tam, pod jesień tak,
Też czoło wypogodzi i wygładzi brwi.

Widziałam dni w muzeach sennych,
O wnętrzach zimnych jak mrok,
Starsi ludzie w rogach wielkich sal,
Księgi pięknych myśli pełne,
Pokrył gruby kurz,
Herbaty smak, kapci miękkich szum, spokój serc.

Wiele dni, wiele lat, czas nas uczy pogody,
Zapłacze drogi, pomyli prawdy,
Nim zboże oddzieli od trawy.
Bronisz się, siejesz wiatr, myślisz jestem tak młody,
Czas nas uczy pogody,
Tak od lat, tak od lat.

Wiele dni, wiele lat, czas nas uczy pogody,
Zapłacze drogi, pomyli prawdy,
Nim zboże oddzieli od trawy.

Bronisz się, siejesz wiatr, myślisz jestem tak młody,
Czas nas uczy pogody,
Tak od lat, tak od lat.

Wiele dni, wiele lat, czas nas uczy pogody,
Zapłacze drogi, pomyli prawdy,
Nim zboże oddzieli od trawy.
Bronisz się, siejesz wiatr, myślisz jestem tak młody,
Czas nas uczy pogody,
Tak od lat, tak od lat.

Słowa: Jacek Cygan
Muzyka: Krzesimir Dębski